

[Energiministeren]

det er også nødvendigt at erkende, at naturgasselskaberne endnu ikke kan klare sig uden den store indirekte støtte, der ligger i, at naturgas er fritaget for energiafgifter. En privatisering af DONG A/S og dets datterselskaber vil således ikke i sig selv fjerne de økonomiske problemer i forbindelse med gennemførelsen af naturgasprojektet.

Jeg mener derfor ikke, at der er grund til at træffe forhastede beslutninger om koncernens fremtid, og jeg vil gerne uddybe baggrunden for denne opfattelse.

Som forslagsstillerne selv har påpeget, må det forudses, at rammerne for koncernens virksomhed vil ændres væsentligt i de kommende år ikke mindst som følge af udviklingen på energiområdet i EF i retning af et mere konkurrencebetonet energimarked. Det er imidlertid endnu langtfra afklaret, hvorledes og i hvilken takt denne liberalisering af energimarkedene i EF vil finde sted.

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at også denne udvikling nødvendiggør overvejelser om koncernens fremtid. Jeg er også enig med forslagsstillerne i, at en privatisering naturligt må indgå i disse overvejelser.

Når dette er sagt, vil jeg imidlertid gerne slå fast, at jeg mener, at det vil være fornuftigt at se tiden lidt an.

Der er således en række uafklarede spørgsmål af betydning for koncernens fremtidige virksomhed, som taler for at udskyde tidspunktet for en beslutning om privatisering.

Også naturgasprojektets økonomiske situation taler herfor. Ved udgangen af 1990 havde Dangas således en gæld på 6,5 mia. kr., mens de regionale selskabers samlede gæld beløber sig til 17, jeg gentager 17 mia. kr.

Som bekendt er en fornuftig afvikling af naturgasselskabernes gæld imidlertid fortsat afhængig af det indirekte statstilskud til projektet i form af energiafgiftsfritagelsen for naturgas. Værdien af afgiftsfritagelsen var i 1990 1,5 mia. kr. for de fem regionale selskaber og Dangas under ét.

I den forbindelse må også Dangas' særlige rolle i naturgasprojektet tages i betragtning. I den aftale, der i dag regulerer forholdet mellem de regionale naturgasselskaber og Dangas, yder Dangas de regionale selskaber en vis garanti for indtjeningen, bl.a. bærer Dangas næsten hele risikoen for ændringerne i energiafgifterne.

En privatisering af DONG-koncernen vil forudsætte ændringer i dette system. Det vil således være nødvendigt, at der findes en anden måde at løse naturgasprojektets økonomiske problemer på. I den forbindelse er det væsentligt ikke at glemme hensynet til kommunerne, der hæfter for de betydelige gældsforpligtelser i de regionale selskaber. Som jeg sagde indledningsvis, vil en privatisering af DONG ikke i sig selv fjerne disse væsentlige økonomiske problemer.

Udviklingen i EF har også som nævnt accelereret debatten om, hvorvidt den nuværende organisering af energisektoren er hensigtsmæssig, eller om der findes andre løsninger. Energiselskabernes overvejelser om de fremtidige selskabs- og samarbejdsstrukturer præges naturligvis heraf. En privatisering af DONG må også ses i lyset af disse overvejelser. Jeg tror, det vil være hensigtsmæssigt, at konturerne i den fremtidige struktur på energimarkedet tegner sig lidt tydeligere, inden der træffes afgørende beslutninger.

I den forbindelse kan jeg oplyse, at DONG's bestyrelse forventer i løbet af det kommende års tid at kunne fremlægge en strategi for den fremtidige virksomhed. Jeg ville finde det ønskeligt, at også disse overvejelser kunne indgå i en samlet beslutning.

Det er væsentligt også at være opmærksom på, at DONG rummer betydelige værdier og fremtidsperspektiver, der i dag kan være vanskelige at værdisætte, f.eks. naturgasnettets strategiske velbeliggenhed i forhold til de svenske og norske gassystemer, de nye østeuropæiske markeder og efterforskningssiden, der på længere sigt kan vise sig at være af betydning for DONG-koncernen. Hvis f.eks. Amaliefeltet besluttes udbygget, vil DOPAS som partner i konsortiet således få mulighed for at deltage i produktion af kulbrinter.

Endvidere er det vigtigt, at en eventuel privatisering gennemføres på en sådan måde, at det sikres, at de offentlige interesser, der hidtil er blevet varetaget her og i datterselskaberne, kan sikres på anden måde. Umiddelbart er der nogle funktioner, som ikke vil kunne overlades til private selskaber, og det skal der naturligvis også tages stilling til.

Det må forudses, at en øget EF-retlig regulering af energisektoren vil forudsætte ændringer i den offentlige regulering og kontrol af